

Velevážená paní ředitelko,

jak jistě víte, můj a Matějův pobyt ve Winchester College dosáhl své poloviny. Také je vám zajisté známo, že právě v tu dobu mají všichni studenti prázdniny a jedou na týden domů (toto volno se jen náhodou překrývá s jarními prázdninami na Gymnáziu Jana Keplera). My jsme ale takovou příležitost nedostali: domů je to moc daleko a cesta by byla dlouhá a drahá.

V hlavě jsme měli jinou výpravu: rozhodli jsme se navštívit Chile. Už při zmínění této destinace jsme se oba ihned shodli: v Jižní Americe jsme ještě ani jeden nebyli a konec února je přesně ten správný čas. Prohledávání internetu nás v našem rozhodnutí akorát utvrzovalo: už jsme se nemohli dočkat, až na vlastní oči uvidíme vysoké Andy a záhadné Velikonoční Ostrovy.

Už v pátek jsme, s ničím víc než svačinou a pár chilskými pesy, vyrazili na letiště ve Stanstedu, odkud nám letěla přímá linka do hlavního města Chile, Santiaga de Chile. Nedokázali jsme uvěřit svému štěstí, protože se nám povedlo zarezervovat poslední dvě místa v celém letadle. Čekala nás několikahodinová cesta, na kterou už jsme ale byli připraveni – horší, než ta z Prahy do Londýna autobusem, to být nemohla.

A skutečně, čas utíkal jako voda. Když jsme se zrovna nudili, zaplnili jsme chvíli řešením příkladů z matematické olympiády, které jsme dostali jako domácí úkol na prázdniny. O zábavu bylo postaráno.

Jak bolestivé je však tohle všechno teď vyprávět, když vím, jak jsme byli naivní – nu což, vyjdu s pravdou ven – naše letadlo do své cílové destinace nedorazilo.

Měli jsme vědět, že něco nehraje, už když jsme nastupovali. Takhle malé vozidlo snad ze Stanstedu ještě neletělo. Spíše než dopravní letadlo to vypadalo jako nějaká stíhačka z druhé světové války. Poslední dvě místa jsme chytili jen proto, že to byla jediná dvě místa. A pilot se na nás ani neotočil. No co, letenky byly levné, dostali jsme to, co jsme si zaplatili.

„Mysli na Andy, Vojto, mysli na Andy,“ řekl jsem si, sám trochu nejist, co se bude dít dál.

Druhé překvapení přišlo, když jsme zjistili, že to, co nám celou dobu bránilo si alespoň trochu natáhnout nohy, byl ocas. V letadle ale nikdo kromě nás tří nebyl. Musel patřit pilotovi. Chvíli nám trvalo přesvědčit se o tom, že se nám to opravdu nezdá, ale po chvílce vzájemného štípání jsme se s tou skutečností srovnali: naše letadlo neřídí člověk, ale nějaký orangutan.

„No co, dostali jsme to, co jsme si zaplatili,“ řekl jsem teď nahlas, opět trochu nervóznější, než předtím. Matěj přikývl. Pilot mrskl ocasem a dál nijak nereagoval.

Potom už se jen nedočkavě díval z okénka a vyhlížel pevninu, která by nám, v případě ztroskotání, alespoň trochu zvýšila šanci přežít a nezemřít hlady někde v Atlantiku.

A nakonec opravdu přišla. Krásná, zelená pevnina. Moře jsme zanechali za sebou a oba jsme se tiše radovali. O moc dál jsme ale už nedoletěli, naše děsivé očekávání se vyplnilo: došlo nám palivo.

Přistání bylo však víceméně hladké. Ne činem pilota (který hned, jakmile sebou letadlo trhlo, ztratil jakýkoli ostych a začal poskakovat sem a tam), ale zásluhou vysokých stromů, které zbrzdily náš pád. Oddechli jsme si – sice jsme nepřistáli tam, kde bychom zrovna chtěli, ale alespoň jsme přežili cestu.

Místo, na kterém jsme se momentálně nacházeli, pro nás bylo třetím překvapením. Zdálo se, že jsme celou dobu letěli správným směrem, a možná bychom, kdyby takhle hloupě nedošlo palivo, i do Santiaga dorazili. Okolí jsme totiž ihned poznali: ztroskotali jsme bezpochyby v Amazonském Pralese.

Od té chvíle už teď uplynulo několik dní (nebo týdnů? Vlastně nevím, připadá mi to jako věčnost). Pilot někam zmizel a jen občas se objeví, aby nám ukradl pár banánů. Zřejmě se mu daří lépe, než nám. Z naprosté zoufalosti píšu tenhle dopis, doufaje, že se k vám dostane a vy pošlete někoho, aby nás našel.

Matěj před pár hodinami odešel lovit ještěrky a ještě se nevrátil. Normálně by už byl zpátky, zatím nám to nikdy netrvalo déle než dvě hodiny. Snad se vrátí.

Než odešel, mi předal kus papíru s pár postřehy z Winchesteru (které zapsal snad ještě v letadle), aby prý „ten dopis z Winchesteru dostál alespoň trochu svýho jména“. Berte to prosím jako zpestření tohoto zoufalého volání o pomoc:

*S polovinou pobytu za námi se nedá vyhnout srovnávání. Na rozdíl od Keplera je zde škola celý váš svět. Mimo neděl (které jsou kromě náboženských aktivit volné) a prázdnin (které jsou strukturované pravidelněji než v Česku - dva volné víkendy a jeden volný týden každý trimestr) jste ve škole prakticky celý den. Díky tomu zde mají studenti blíž k sobě navzájem i k učitelům, se kterými někdy společně obědvají.*

*Kromě učiva je samozřejmě během dne co dělat, o aktivity, sporty a různé spolky není nouze. Ze začátku trochu hrozilo, že se v tom všem ztratíme, ale všichni jsou tu ochotní, učitelé, housemater i spolužáci.*

*Pořád se tu ale všichni znají. Ne všichni tu tráví celých pět let, ale málo lidí odchází, což z nás dělá trochu cizince (nejen v národnostním smyslu; to tu není nic neobvyklého) - všichni vědí, že za několik týdnů budeme zase pryč. Rozhodně ale ani v tomto nejsme jediní - například zde na dva týdny byli dva studenti ze Spojených Států.*

*Jedno překvapení za všechny: Požární bezpečnost je tu na úplně jiné úrovni - všechny dveře nesou nápisy "Fire door - keep shut" a často jich je v řadě (třeba cestou z pokoje na koleji ven) třeba pět. Už jsme také zažili požární alarm, kvůli kterému tu ale nikdo nepanikaří, zjevně jde o pravidelný drill.*

*Hodně studentů se tu učí rusky, což už vedlo k několika pokusům o konverzaci ve slovanských jazycích. I když je tu výuka jazyků na vysoké úrovni (studenti se v prvním roce učí hned tři jazyky najednou, včetně povinné latiny), my jsme ruštině příliš vzdálení a jedinou předatelnou informací česko-ruské konverzace jsou nakonec výrazy zde nepublikovatelné.*

*Na závěr vzkaz pro všechny, kteří uvažují o přihlášce příští rok: Určitě to má smysl a není to zdaleka tak stresující, jak to z někdy omezených zpráv vypadá.*

Ano, s tím nemůžu než souhlasit. Už jen kvůli možnosti vycestovat na tři měsíce do Spojeného Království by nikdo, kdo má možnost se přihlásit, neměl meškat a příští rok v říjnu tak učinit. Je to zkušenost, která nás navždy změní.

Matěj ještě pořád není zpátky. Už se stmívá. Asi se po něm půjdu porozhlédnout. Dávám tento dopis našemu nejvěrnějšímu papouškovi a doufám, že se dostane k někomu, kdo bude vědět, co s ním dělat. Přikládám k němu naši poslední společnou fotku, kterou se nám podařilo pořídit těsně před tím nešťastným výletem. Smějeme se na ní, protože jsme ještě zdaleka nevěděli, co nás čeká. No – Matěj tehdy už možná něco tušil.

Přejte nám štěstí.

S pozdravem

Vojta a Matěj